

Arrest

nr. 78 649 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 12 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U, A. K. (...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 23/11/1957 te Yerevan geboren en was gehuwd met M. M. (...) (OV 6.506.201) die op 25/09/2011 in België overleed. Tijdens de protesten van 01/03/2008, die er naar aanleiding van de verkiezingsuitslag van de presidentsverkiezingen waren, raakte uw zoon gewond. Hij kwam immers bebloed thuis. Nadien bleef hij soms enkele dagen weg. Soms hoorde u hem tegen zichzelf praten of hoorde u hem aan telefoon praten. Zo hoorde u dat hij zich met iets niet mocht moeien. Na de burgemeesterverkiezingen in 2009 nam hij wederom deel aan de protesten tegen de verkiezingsuitslag. Hij kwam bebloed thuis en ging naar zijn kamer. Daar nam hij allerlei spullen en verliet het huis. Enkele uren later kwamen onbekende mannen. Ze eisten dat u zegde waar uw zoon zich bevond of dat u hen allerlei DVD's en documenten overhandigde. U wist echter niet waar uw zoon was noch welke documenten of dvd's zij wilden hebben. Ze haalden uw huis overhoop en sloegen uw man maar konden niets vinden. Hierop stelden ze dat u 2-3 dagen bedenktijd kreeg om hen alsnog te geven wat ze willen. Na enkele dagen stapten u en uw man naar de politie. Daar werd jullie echter gezegd dat zij jullie niet konden helpen aangezien uw zoon door de overheid werd geïdendeerd. Hierna kwamen de onbekenden naar jullie winkel en stelden dat het geen zin had om naar de politie te gaan. Gedurende een maand kwamen die onbekenden op regelmatige basis naar jullie huis waarbij ze altijd diezelfde eisen stelden. In september 2009 verlieten u en uw man Armenië en gingen naar uw schoonzus in Tbilissi (Georgië). Jullie verbleven er een maand en reisden vervolgens naar België door. Jullie kwamen er op 12/10/2009 aan. Diezelfde dag dienden u en uw man er een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: medische attesten, het militaire boekje van uw man, uw geboortakte en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen omwille van de journalistieke activiteiten van uw zoon. Echter werden er vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werd een onaannemelijke mate van vaagheid en onwetendheid bij u vastgesteld over zaken die aan de kern van uw vervolgingsvrees raken. Zo hebt u er geen idee van door wie uw zoon wordt geïdendeerd (CGVS p.3, 6, 10). Waarom hij geïdendeerd wordt kon u evenmin zeggen. U stelde enkel dat er naar DVD's en documenten werd gevraagd zonder evenwel te weten over welke materialen het specifiek ging. U stelde vaagweg dat het om materialen 'tegen de regering' ging (CGVS p. 6, 8). Hiermee samenhangend kon u ook niet zeggen aan wat uw zoon sinds de start van zijn problemen werkte (CGVS p.13). U stelde enkel dat hij een journalist was die zich met opnames bezig hield (CGVS p. 5, 9, 14).

Verder kon u ook niet vertellen op welke elementen de politie zich baseerde om te zeggen dat uw zoon door de overheid werd geïdendeerd (CGVS p.6, 8). U kon zelfs niet zeggen of de politie op zoek was naar uw zoon (CGVS p.10). Vanuit een dergelijke onwetendheid is het evenmin aannemelijk dat u geen enkele inspanning hebt gedaan om zich over deze wezenlijke elementen beter te informeren (CGVS p.8). Betreffende de overtuiging van de politie dat uw zoon door de overheid werd geïdendeerd vroeg u hen zelfs niet waarop zij zich baseerden om dit te verklaren (CGVS p.10). Ook had u na de dood van uw man (september 2011) nog contact met uw zoon. Betreffende dit contact stelde u enkel dat u vroeg waar hij was en waar hij mee bezig was. Nadien hebt u geen enkele poging ondernomen om uw schoonzus te contacteren om via haar meer informatie over uw zoon te krijgen of hem via haar nogmaals proberen te contacteren, dit ondanks het feit dat u denkt dat hij via uw schoonzus te weten gekomen is dat uw man overleden was. Dit indiceert immers dat hij in contact met uw schoonzus stond. (CGVS p.5, 8). Zelfs indien het niet mogelijk was enige informatie van uw zoon te verkrijgen, liet u ook na om naar zijn werkgever te stappen. Niettemin kon deze u meer informatie betreffende zijn werkactiviteiten geven – er werden immers papieren en DVD's van hem geïdendeerd terwijl hij als journalist werkte waardoor het redelijk aannemelijk is dat zijn journalistieke activiteiten in verband zouden staan met de redenen waarom hij wordt geïdendeerd. Uw verklaring dat u hier geen tijd voor had is niet aannemelijk (CGVS p.7, 14). Uw zoon verdween immers in juni 2009 terwijl u pas in september of in oktober 2009 Armenië verliet. Bovendien legde u incoherente verklaringen betreffende zijn werkactiviteiten af. In eerste instantie verklaarde u dat uw zoon sinds maart 2008 niet meer werkte. Opmerkelijk genoeg stelde u hierbij dat hij slechts 3-4 maanden werkloos was toen hij op de vlucht sloeg, dit terwijl hij pas in juni 2009 vluchtte (CGVS p.9). Erna stelde u dan weer dat hij tot de burgemeesterverkiezingen van 2009 werkte – de burgemeesterverkiezingen vonden plaats op 31/05/2009 (CGVS p.14, landeninformatie). Een paar dagen na deze verkiezingen verdween hij wat impliceert dat hij slechts enkele dagen werkloos was (CGVS p. 4-5). Toen u met de betreffende incoherentie werd geconfronteerd stelde u dat u zich had vergist (CGVS p.14). Dergelijke verklaring is echter niet afdoende daar de incoherenties een rode draad door uw relaas vormen (zie volgende paragraaf) waardoor men hier bezwaarlijk nog van een éénmalige vergissing kan spreken. De vastgestelde onwetendheid, incoherentie en manifest gebrek aan inspanningen om meer te weten te komen over de redenen waarom jullie en door wie jullie worden vervolgd is niet aannemelijk.

Voorts plaatste u uw vervolgingsproblemen in een dermate incoherent tijds kader dat het de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees verder ondermijnt. U stelde dat de problemen van uw zoon begonnen naar aanleiding van de protesten op 01/03/2008 tegen de verkiezingsresultaten van de presidentsverkiezingen (CGVS p.3-4, 8). Naar aanleiding van de betogingen aangaande de burgemeesterverkiezingen kreeg uw zoon terug problemen waarna hij spoorloos verdween en waarna u en uw man door onbekenden werden bezocht. Al deze feiten zouden zich binnen een tijdspanne van enkele maanden in hetzelfde jaar (2008) hebben afgespeeld (CGVS p.4-7). Anderzijds stelde u dan weer dat uw zoon in hetzelfde jaar verdween als het jaar waarin u Armenië verliet. Ook zouden u en uw man in datzelfde jaar door onbekenden zijn lastiggevallen (CGVS p.7). Er dient echter te worden vastgesteld dat zowel de burgemeesterverkiezingen (mei 2009) in Yerevan als jullie vertrek uit Armenië (september 2009) in 2009 plaatsvonden (CGVS p.7, landeninformatie). Dat u tot tweemaal toe stelt dat onbekenden enkele maanden na 01/03/2008 kwamen klopt bijgevolg niet in het door u gegeven tijds kader (CGVS p.4-7). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u dergelijke incoherente verklaringen aflegde betreffende het jaar waarin uw zoon spoorloos verdween, hoelang hij na het begin van zijn problemen – u plaatste die immers in maart 2008 - verdween en wanneer u en uw man gedurende een maand door onbekenden werden lastiggevallen. Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende het moment waarop u Armenië verliet. Op het CGVS-gehoor verklaarde u dat u Armenië in september 2009 verliet waarna u een maand in Tbilissi verbleef (CGVS p. 13). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u pas in oktober Armenië verliet en slechts 3 dagen in Tbilissi verbleef (DVZ verklaringen vraag 33 reisroute). Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd ontkende u dit gezegd te hebben (CGVS p.14-15). Dergelijke verklaring is onafdoende aangezien u zich na voorlezing in het Armeens akkoord verklaarde met de genoteerde verklaring. Dat u niet in staat bent uw asielaanvraag in een enigszins coherent tijds kader te plaatsen ondergraaft uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Daarnaast kan erop gewezen worden dat u geen enkel document ter ondersteuning van uw vervolgingsfeiten neerlegt. Zo legt u geen enkel document neer ter staving van de professionele activiteiten van uw zoon terwijl dit wel van u kan worden verwacht. Een dergelijk gebrek aan documenten om uw asielmotieven te staven komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede.

De loutere beweringen volgens dewelke u soms aan geheugenproblemen lijdt, zijn geenszins van die aard dat het de voormelde incoherenties en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag, noch uw gebrek aan interesse in uw problemen, noch uw gebrek aan documenten kunnen verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn psychologische problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u echter nagelaten heeft om te doen ondanks het feit dat uw asielaanvraag reeds van oktober 2009 dateert.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielaanvraagder mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan er ten slotte op gewezen worden dat voor zover uw zoon omwille van politieke redenen door de overheid wordt vervolgd naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2008 en de burgemeesterverkiezingen in 2009 – de politie stelde immers dat hij door de autoriteiten wordt vervolgd, u linkte zijn problemen aan de betogingen in 2008 en 2009 en hij vertrok met zijn documenten 'die tegen de regering waren' direct nadat hij van de betogingen naar aanleiding van de burgemeesterverkiezingen kwam waarna u en uw man werden lastiggevallen (CGVS p. 3-4, 6, 11-12, 7)- dit in het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd niet geloofwaardig is. Uit de informatie blijkt immers dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties

leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (dat onbekenden die volgens de politie tot de overheid behoorden direct na de protesten omwille van de burgemeesterverkiezingen in 2009 vernielingen aanbrachten in jullie huis en jullie nadien onophoudelijk lastigvielen teneinde jullie zoon of bepaalde materialen van hem te vinden) niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het militaire boekje, jullie huwelijksakte en uw geboorteakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

De medische attesten van uw man bewijzen dat hij ernstig ziek was (levercirrose en diabetes) wat op geen enkele wijze in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. De medische documenten bevatten echter geen enkele link met de door u verklaarde vervolgingsfeiten, namelijk dat uw man zou geslagen zijn geweest (CGVS p.3, documenten).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster voert daarnaast een klaarblijkelijke beoordelingsfout aan. In een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht stelt verzoekster dat de bestreden beslissing op een correcte manier dient gemotiveerd te worden, dat de overwegingen die in feite en in rechte tot de beslissing geleid hebben in de akte vermeld dienen te worden, maar dat de beslissing ook op een adequate manier moet genomen worden die verband houdt met de door de beslissing bedoelde toestand. Verder stelt ze in dit verband dat de motivering niet uit een stijffiguur of een vage en stereotiepe formule mag bestaan, en dat de motivering het mogelijk moet maken om na te gaan of de overheid tot een ernstig en relevant onderzoek van de feiten van de zaak is overgegaan en geen klaarblijkelijke beoordelingsfout pleegt. Verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal deze principes niet heeft nageleefd aangezien de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet.

Wat de aangevoerde schending van het Vluchtelingenverdrag betreft, licht verzoekster vooreerst toe dat men bij het lezen van de definitie van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag een objectief element, namelijk het verblijven buiten het land van herkomst en twee subjectieve elementen kan afleiden, namelijk de vrees om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren. Verder dient de vervolging ernstig te zijn, met andere woorden, er moet een werkelijk risico zijn om het leven of vrijheid te verliezen en er moet een redelijke mogelijkheid zijn dat de vervolgingen in de toekomst zullen gebeuren. Verzoekster geeft ook toelichting omtrent de dader van de vervolging en de redenen van de vervolging om te kunnen spreken van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Er wordt in het Vluchtelingenverdrag volgens verzoekster een vangnet gebruikt, namelijk de notie 'het behoren tot een bepaalde sociale groep' voor gevallen die niet onder andere noties vallen. Verzoekster vertaalt in dit verband de definitie, opgesteld door het UNHCR, van de notie sociale groep. Verzoekster vermeldt dat de afwezigheid van bewijs niet de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus met zich meebrengt, indien het relaas geloofwaardig is omdat het samenhangend is en geen grote tegenstrijdigheden vertoont en ze tracht dit aan de hand van een citaat uit een arrest van de Raad van State aan te tonen. Ze wijst er vervolgens op dat het Commissariaat-generaal geen tegenstrijdigheden heeft vastgesteld. Verzoekster stelt dat ze reeds uitlegde dat ze in

haar land vervolgingen vreesde te ondergaan omwille van de journalistieke activiteiten van haar zoon. Het Commissariaat-generaal heeft het gevaar dat verzoekster zou lopen bij een terugkeer niet correct beoordeeld, aangezien de overwegingen beperkt waren tot het louter aanhalen dat de elementen die verzoekster vermeldt niet in het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. Het gaat hier volgens verzoekster wel degelijk over vervolging, aangezien het feiten betreffen die verzoekster heeft ondergaan in haar hoedanigheid “*van lid van de Albanese etnische minderheid in Servië*”. Verzoeksters vrees is volgens haar actueel. Wat het inroepen van bescherming betreft, stelt verzoekster dat de vervolgingen waarvan ze slachtoffer is, rechtstreeks verbonden zijn met de overheid die nu de macht in Armenië uitoefent. De overheid kan dus geen bescherming bieden aan verzoekster. Verzoekster herhaalt dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, ondanks het gebrek aan bewijs. Er is namelijk geen jurisprudentie die stelt dat er een weigering van de vluchtelingenstatus moet plaatsvinden bij gebrek aan bewijs, terwijl de verklaringen geloofwaardig zijn, wat volgens haar *in casu* het geval is. Verzoekster besluit dat het Commissariaat-generaal een duidelijke beoordelingsfout heeft begaan door te stellen dat de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

2.2. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat haar vrees actueel moet zijn, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto- Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, waarin het criterium “*gegronde vrees voor vervolging*” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de huidige situatie in Armenië van die aard is dat personen met het voorgehouden profiel van verzoekster, met name de moeder van een gewone sympathisant (stuk 4, gehoorverslag 24/11/2011, p. 7), geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding vindt haar grondslag in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 27, SRB Armenië 14/10/2010, Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm presidentsverkiezingen van februari 2008; Vrees van opposanten sinds de gemeenteraadsverkiezingen van mei 2009). Uit deze objectieve informatie blijkt namelijk dat diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten, unaniem bevestigen dat personen met verzoeksters voorgehouden profiel heden geen risico meer lopen naar aanleiding van de gebeurtenissen volgend op de presidentsverkiezingen van 2008 en de gemeenteraadsverkiezingen in 2009. Verzoekster komt op grond van haar relaas dus niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster voormelde informatie, die door haar gekend is en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gesteund, geenszins weerlegt. Met haar loutere affirmatie in haar verzoekschrift dat haar vrees wel actueel is, toont verzoekster niet aan dat de conclusie die wordt getrokken uit de hogervermelde beschikbare informatie onjuist is. De vaststelling dat de ingeroepen vervolgingsfeiten geen actueel karakter hebben, volstaat in het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Hierdoor is elke discussie over de *nexus* met het Vluchtelingenverdrag of de geloofwaardigheid van haar verklaringen volkomen irrelevant, zodat verzoeksters algemene betoog uit haar middel niet terzake dienstig is.

2.5. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN